

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1010: Kẻ Chăng Thở [Lĩnh Ngộ Đúng], Ất Hẳn Sẽ Đọa Lạc. Vì Có Sao? Bối Chấp Vào Ác Thủ Không

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 087)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Kẻ chẳng thở [lĩnh ngộ đúng], ắt hẳn sẽ đọa lạc. Vì có sao? Vì [chấp vào] ác thủ không.】

Họ nghe Kinh Bát Nhã giảng những đạo lý này, [cho rằng] nhất thiết pháp không, năng và sở đều bất khả đắc, nên họ liền nghĩ rằng không có nhân quả. Nhân quả cũng là do duyên sinh, cũng là liễu bất khả đắc, từ đó bèn tùy tâm sở dục, không ác nào chẳng làm. Phía trước đã nói rất rõ ràng, thứ gì cũng đều là giả, đều là không, nhưng nhân quả bất không. Nếu quý vị tạo tác ác nghiệp, tương lai nhất định phải đọa địa ngục A-tỳ. Địa ngục A-tỳ là thật hay là giả? Địa ngục A-tỳ cũng là đương thể tức không, dẫu cho đương thể tức không, nhưng tội thì vẫn phải chịu.

Giống như nói nằm mộng là giả, điều này mọi người đều biết, nằm mộng chẳng phải là thật. Nhưng nếu quý vị gặp phải ác mộng, mộng thấy cạp ăn thịt mình, đuổi bắt mình, quý vị chẳng phải là sợ toát mồ hôi lạnh toàn thân hay sao? Loại sợ hãi đó, quý vị thử nói xem mình có hay không? Đọa địa ngục A-tỳ chính là như vậy đây, cũng đồng như đang nằm thấy ác mộng vậy, quý vị sẽ vô cùng đau khổ, khó chịu.

Đó là vì quý vị không có trí huệ. Ở ngay trong cảnh giới đó, nếu biết rằng đây là giả, cạp cũng là giả, ta để cho nó ăn thịt cũng tốt, kết với nó một cái duyên, cúng dường nó một bữa, thế thì quý vị liền biến thành Bồ-tát, quý vị chính là người “khéo học” rồi. Còn nếu quý vị vẫn cảm thấy sợ hãi, vậy thì quý vị là chẳng khéo học. Có thể thấy rằng, nhân nhân quả quả trong mười pháp giới, thấy đều do duyên mà chuyển biến.

Thế nhưng, khi đang mê muội thì rất khó mà giác ngộ. Quý vị ở trong mộng gặp phải cảnh giới khổ nạn, lúc nào quý vị mới có thể tỉnh giấc: “Ta đang nằm mộng, mộng là giả!”? Quý vị hãy có được một niệm này, thì liền giác ngộ, cảnh giới đó hoàn toàn chuyển biến trở lại ngay. Cho nên địa ngục bèn biến thành thiên đường, chỉ ở ngay trong một niệm ấy! Nhưng một niệm ấy lại chẳng dấy lên được, người khác có giúp đỡ quý vị cũng vô dụng. Nói cách khác, mê quá sâu, mê quá nặng, có gọi cũng gọi chẳng tỉnh, đạo lý chính là ở chỗ này.

Cổ đại đức vì sao chẳng muốn giảng “Kinh Bát Nhã”? Đặc biệt là “Kim Cang Bát Nhã”, yếu tố lớn nhất khiến các Ngài e ngại khi giảng bộ kinh này, chính là sợ thính chúng sau khi nghe xong liền “ác thủ không”, rắc rối đó liền quá lớn rồi. Người ấy nếu chưa từng nghe qua [đạo lý] này thì hãy còn đỡ một chút, đối với nhân quả vẫn còn có sự kiêng dè. Nhưng sau khi nghe xong, họ lại hiểu sai lệch ý nghĩa, chẳng còn kiêng sợ gì nữa, thì tội lỗi đó sẽ rất nặng.